

ABBI GLINES

De Vincent Boys

Gevaarlijk spel

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

SAWYER

Ashton klom naar onze tak en ging erop zitten. Niet zo heel lang geleden moest ik haar nog een laatste zetje geven, nu had ze me helemaal niet meer nodig. Ik had haar op zo veel manieren teleurgesteld. Ik had wel van liefdesverdriet gehoord, natuurlijk, maar nooit echt begrepen wat het inhield. Dat was nu wel anders. Haar hier te zien zitten deed me pijn. Sinds ik haar bij de kerk in Beaus armen had aangetroffen, deed het pijn als ik diep ademhaalde. Ik had beter moeten weten. Ik had zo gehoopt dat ze me zou vertellen dat ik me vergiste. Maar heel diep van binnen had ik het altijd geweten. Ashton was niet meer van mij.

‘Nou, nou, dat doe je soepel,’ zei ik net hard genoeg. Ze had me een sms gestuurd om me te laten weten dat ze naar onze boom zou komen. Ik was hier al de hele middag om na te denken. Hier was het allemaal begonnen. Wel zo passend als het hier dan ook zou eindigen.

Ashton keek me een beetje vreemd aan. Ik vond het geweldig als ze zo keek, ze was dan zo leuk om te zien. ‘Ik was hier al toen je mij sms’te,’ legde ik uit.

‘O,’ antwoordde ze glimlachend.

‘En waar heb ik deze ontmoeting aan te danken?’ Ik wist eigenlijk best waarom ze hier was, maar ik wilde het haar graag horen zeggen. Het was tijd dat we alles uitpraatten. Ik kwam overeind en keek naar de tak waarop ze zat. Terwijl ik op de boom toe liep, zag ik een eindje verder in het bos iemand weg-

duiken. Het verbaasde me niets dat Beau mij hier ook was komen zoeken. Of was hij Ashton gevolgd?

‘Ik wilde even weten of alles goed met je was. Beau zei dat je een hersenschudding had.’

Ik schoot in de lach. Een hersenschudding had ik zeker. Ik liet een platte steen over het water scheren. ‘Heeft-ie ook verteld hoe ik aan die hersenschudding kom?’

‘Ja.’ Haar stem klonk afgeknepen. Ze voelde zich duidelijk schuldig. Dan had hij dus toegegeven dat hij me hard op mijn hoofd geslagen had. Maar zij kon daar niks aan doen.

‘Ik heb het er zelf naar gemaakt. Had ik je maar niet die hele week aan je lot moeten overlaten.’ Nu voelde ik mijn adem weer stokken. Ze was de hele week op school als een stuk vuil behandeld, en ik had geen poot uitgestoken om haar te helpen. Daar zou ik me nog een hele tijd schuldig over voelen.

‘Eh...’ Ashton wist niet wat ze hierop moest zeggen. Ik had haar laten stikken en dat viel me van mezelf vies tegen. Waarom had ik dit laten gebeuren? Zo kende ik mezelf niet.

‘Ik had moeten ingrijpen. Ik ben haast blij dat Beau me een flink pak slaag gegeven heeft. Ik zat zo met die hele zaak in mijn maag dat ik blij was met de afleiding.’

‘Wat?’

Het verraste haar dat ik me schuldig voelde omdat ik op school niet voor haar was opgekomen. Dat maakte deze hele toestand nog ingewikkelder. Ik kreeg nauwelijks nog lucht.

‘Ash, je bent jarenlang mijn vriendinnetje geweest. En daarvoor waren we al jaren beste maatjes. Maar zodra het moeilijk werd heb ik je laten vallen als een baksteen. Dat had ik niet mogen doen. Jij kreeg de volle laag, maar het was niet helemaal jouw schuld. Beau en mij treft ook blaam.’

‘Jou ook? Hoe dan?’

‘Ik wist dat Beau verliefd op je was. Dat bleek wel uit de

manier waarop hij naar je keek. En ik wist ook dat het wederzijds was, dat je meer van hem hield dan van mij. Jullie hadden zo'n hechte band, daar kwam ik niet tussen. Dat maakte me jaloers. Beau was mijn neef en jij was het mooiste meisje dat ik ooit had gezien. Ik wilde je voor mezelf houden. En daarom vroeg ik of je verkering wilde. Zonder het eerst met Beau te bespreken, zonder hem eerst te vragen wat hij daarvan vond. Jij zei ja, en daarmee was de bijzondere band tussen jou en Beau verbroken. Vanaf dat moment praatten jullie niet eens meer met elkaar. Geen lange nachtelijke gesprekken meer op het dak. En ik hoefde ook nooit meer te helpen als jullie weer eens in de problemen waren geraakt. Beau was familie van me, en jij was mijn meisje. Het was alsof jullie nooit bevriend waren geweest. Ik dacht alleen maar aan mezelf en stopte het schuldgevoel weg tot het langzaam naar de achtergrond verdween. Het stak af en toe de kop op als ik hem weer eens met een gepijnigde blik naar jou zag kijken. Het schuldgevoel ging gepaard met angst. Ik was bang dat je voor hem zou kiezen als je zag wat ik had gedaan. Ik was bang je kwijt te raken.'

Zo zat het. Ik had het nog nooit eerder uitgesproken. Jarenlang had ik dit opgekropt, het willens en wetens weggestopt. Ik had wel gemerkt dat Ashton veranderde omwille van mij, en ik had daar niets aan gedaan. Het was allemaal mijn schuld.

Ashton speelde gedachteloos met mijn haar, en dit tedere gebaar raakte me zo dat ik het liefst met een zucht mijn ogen had gesloten. Zou ik de rest van mijn leven van haar blijven houden? Zou ik de rest van mijn leven moeten boeten voor mijn slechte gedrag en worden gekweld door schuldgevoel?

'Ik hield ook van jou. Ik was bang dat ik jou niet verdiende. Ik wilde laten zien dat ik een net meisje was.'

Nu ik haar met zoveel woorden had horen zeggen dat ze bang was geweest dat ik haar niet goed genoeg vond, wist ik weer

waarom het was uitgegaan. Ze had nooit hoeven veranderen want ze was altijd al perfect geweest. Maar ik had haar in de waan gelaten dat ze flink haar best voor me moest doen.

‘Ash, je hoefde helemaal niet te veranderen want je was al helemaal goed. Jij ging je anders voordoen dan je was, en ik heb dat laten gebeuren. De nieuwe Ash beviel me wel. Ik was als de dood je te verliezen. Jij hebt een vrijgevochten karakter, maar dat had je weggestopt. Ik was bang dat je me zou verlaten als de oude Ash weer wakker werd. En dat is precies wat er gebeurde. En het verbaasde me totaal niet dat Beau degene was die deze verandering bij jou teweegbracht.’

‘Het spijt me zo, Sawyer. Ik heb je verdriet gedaan en dat is nooit mijn bedoeling geweest. Ik heb alles verkeerd aangepakt. Maar wees niet bang dat je voortdurend wordt geconfronteerd met Beau en mij. Ik ga met geen van jullie beiden verder, zodat jullie kunnen proberen de draad weer op te pakken.’

Beau kwam niet vloekend en tierend op ons af gerend, waaruit ik afleidde dat hij Ashtons woorden niet had kunnen verstaan. Ik reikte omhoog en pakte Ashtons hand. Alleen ik kon haar ervan overtuigen dat ze dit offer niet hoefde te brengen. Het was tijd dat ik haar liet gaan.

‘Doe dat alsjeblieft niet, Ash. Hij heeft je nodig.’

Met een verdrietig glimlachje schudde ze haar hoofd. ‘Nee, hij wil het ook zo. Vandaag keurde hij me nauwelijks een blik waardig. Hij heeft alleen gezegd dat iedereen me met rust moet laten, meer niet.’

Ze snapte het nog steeds niet. ‘Dat houdt hij nooit lang vol. Hij heeft je nooit kunnen vergeten. Ik heb toch gezien hoe hij naar je keek. Hij heeft nu even heel veel op zijn bord en hij probeert er in zijn eentje uit te komen. Maar laat hem alsjeblieft weer in je leven toe.’

Ashton sprong van de tak af en ging op haar tenen staan om,

voor de laatste keer, dat wist ik, haar armen om me heen te slaan. ‘Dank je. Je gunt het me en dat doet me echt iets. Maar op dit moment heeft hij jou het meeste nodig. Jij bent zijn broer. Ik zou maar in de weg staan.’

Het verdriet greep me weer naar de keel. Ik pakte een plukje van haar haar en speelde ermee. Die schitterende gouden glans had ik als vijfjarige al prachtig gevonden. Ashton deed me altijd denken aan een sprookjesprinses, zelfs als ze kippenlevertjes aan een vishaak prikte. Ik was mijn prinsesje kwijt, maar de vele dierbare herinneringen aan haar verzachtten de pijn wel iets.

‘Ik weet dat het niet goed was om voor jou te gaan zonder rekening te houden met Beaus gevoelens, maar toch heb ik nergens spijt van, Ash. Ik heb drie mooie jaren met jou gehad.’

Dit was het dan. Beau wachtte tot ik wegging; nu mocht hij met haar verder. Ik had het grandioos verprutst. Ik liet de haarlok los, deed een stapje achteruit, draaide me om en liep tussen de bomen door op mijn broer af.

Hoofdstuk 1

EEN HALFJAAR LATER...

SAWYER

Ik wist dat ik beter weg had kunnen blijven, maar ik kon toch niet alle feestjes blijven ontlopen? Het was hoog tijd om te laten zien dat het me niets meer deed om Beau en Ash samen te zien, ook al voelde het niet zo.

‘Hier, man.’ Ethan drukte me een plastic beker bier in de hand. Ik fronste en maakte een afwerend gebaar. ‘Neem nou maar. Zo te zien kun je wel een drankje gebruiken. Goh, en anders ik wel, anders houd ik het met jullie drieën nooit lang uit.’

Gelukkig had hij zacht gesproken, zo te zien had niemand het gehoord. Ik voelde gewoon dat er naar me gekeken werd, vanavond. Iedereen was benieuwd hoe ik zou reageren. Het was nu een halfjaar geleden dat Ash me had verlaten voor mijn broer. De wond was al iets minder rauw geworden, maar toch ging ik de twee liever uit de weg. Ik zag voor het eerst hoe mijn broer haar wellustig kuste in haar hals, op haar hand, op haar hoofd en op alle andere plekjes waar hij met zijn lippen bij kon. Intussen nam hij gewoon deel aan het gesprek, met Ashton tussen zijn benen.

Ethan had gelijk, een biertje kon ik wel gebruiken. Ik zette het bekertje aan mijn mond, kantelde mijn hoofd en nam in alle rust een grote slok. In ieder geval leidde het bier de aandacht af van dat gevoos tegenover me.

‘Ik vind het nog steeds ongelooflijk dat jullie niet naar dezelfde universiteit gaan. Ik heb altijd gedacht dat jullie bij elkaar zouden blijven.’ Het leek wel of Toby Horn teleurgesteld was dat ik

voor de universiteit van Florida gekozen had en niet voor die van Alabama, zoals iedereen gedacht had. Als jochies van vijf hadden Beau en ik er al over gefantaseerd dat we ooit zouden uitkomen voor Crimson Tide. Maar toen Florida me een mooie beurs aanbood, had ik de kans met beide handen aangegrepen. Het was beter om wat afstand te nemen. Ashton ging, net als Beau, naar Alabama, dus die keuze was voor mij alvast afgevallen.

‘Florida kwam met een geweldig aanbod. Dat kon hij gewoon niet laten schieten,’ legde Beau uit. Hij snapte het. We hadden het er nooit over gehad, maar hij begreep waarom ik voor Florida koos. Beau had een hele tijd de nodige afstand bewaard en niet te koop gelopen met zijn relatie met Ashton. Maar sinds het eindexamen was dat veranderd. Waar ik ze ook tegenkwam, overal stond hij met zijn armen om Ashton heen en keek haar aan met de hopeloos verliefde blik die hij altijd exclusief voor haar had gereserveerd.

Ik nam nog een slok bier. ‘We kunnen Alabama niet opzadelen met twee jongens van Vincent. Dat is te veel. We moeten ons een beetje verspreiden,’ zei ik met een blik op Toby.

‘Het zal echt wennen zijn zonder jou,’ zei Ashton. Verdorie. Waarom zei ze dat nou? Kon ze niet gewoon haar mond houden en zich zonder aandacht te vragen door Beau laten strelen? Nu ik Ashtons stem had gehoord, moest ik haar wel aankijken.

Ze keek een beetje sip en de pijn vlamde kortstondig op. Alleen Ashton riep dit soort gevoelens bij me op. ‘O, jij redt je daar prima. Trouwens, jullie hebben alleen oog voor elkaar, dus het zal allemaal wel meevallen.’ Jee, wat een domme uitspraak. De botte opmerking viel niet goed bij Ashton, en dat deed weer pijn.

‘Let op je woorden, Sawyer.’ Beaus stem had onmiskenbaar een dreigende ondertoon. Het gesprek viel stil. Iedereen wachtte op wat er komen ging. Ik ergerde me vreselijk aan de felle schit-

tering in Beaus ogen. Waar kon hij in godsnaam kwaad om zijn? Hij had zijn meisje nou toch?

‘Rustig maar, man. Ik reageerde gewoon op haar opmerking. Of mag ik niet eens meer het woord tot haar richten?’

Beau sloeg zijn arm om Ashtons middel en schoof haar een eindje opzij. ‘Is er iets, Sawyer?’

Ashton gooide haar armen om Beaus nek en smeekte hem de zaak te laten rusten. Ze zei dat het een achteloze opmerking was geweest, ook al wisten we alle twee wel beter. Met zijn blik strak op mij gericht reikte hij naar Ashtons handen om haar greep op hem los te maken.

Ik zette mijn bekertje op de laadbak van mijn pick-up en deed een stap zijn kant op. Dit moest worden uitgeknopt, ik kon me nauwelijks meer beheersen. Ashton kwam echter tussenbeide. Ze pakte Beau bij zijn schouders en sprong tegen hem op, zodat ze zijn middel met haar benen omklemde. Het was dat ik die aanblik maar nauwelijks kon verdragen, anders had ik er zeker om geschaterd. Ze wilde koste wat het kost voorkomen dat het op knokken uit zou draaien. Ze kende ons al zo ontzettend lang en wist precies hoe ze ons moest aanpakken. Ze gooide zich ertussen, want ze wist dat we elkaar anders zouden aanvliegen.

Nu fonkelden Beaus ogen geamuseerd, en zijn boze trekken veranderden in een tevreden grijns. Hij keek van mij naar Ashton.

‘Wat doe je nou, schatje?’ vroeg hij op dat irritante toontje dat hij sinds een paar jaar voor de meisjes reserveerde en waar ik me wild aan ergerde.

‘Mooi zo, Ash. Leid hem maar af,’ riep Kayla Jenkins vanaf Toby’s schoot.

Verskillende omstanders begonnen te roepen en te fluiten. Toen Beau naar haar glimlachte alsof zij de enige aanwezige was, trok ik het ineens niet meer. Ik moest hier weg.

‘Kom, laten we wat te eten halen. Ik rammel,’ stelde Ethan voor. Jake North knikte instemmend.

‘Jij rijdt,’ riep Ethan, en hij klom op de voorbank van mijn pick-up. Zonder Beau en Ash nog een blik waardig te keuren, liep ik om mijn auto heen en stapte in. Ik zou mezelf niet kunnen beheersen als ik moest toekijken hoe hij haar meevoerde naar zijn auto. Ik kon dus maar beter gaan.

LANA

Jewel stond heel opzichtig te flirten met de barman en zo te zien vielen haar avances in goede aarde. Haar aanpak – een diep decolleté en giechelend knippen met haar lange wimpers – was niet bijster origineel. Waarom kon ze niet gewoon van een glaasje frisdrank genieten terwijl we wachtten tot er een tafeltje vrijkwam? Na de tien uur durende reis vanuit Alpharetta in Georgia naar het zuiden van Alabama was ik voorlopig wel even klaar met Jewel. Ze was mijn buurmeisje en we kenden elkaar al jaren. Jewel en ik waren langzaam maar zeker uit elkaar gegroeid, maar op de een of andere manier was onze band daartegen bestand gebleken. Nou ja, zolang ik haar niet te lang achter elkaar hoefde te zien.

‘Kom op, Lana,’ fluisterde Jewel met een blik op de jongen die met de drankjes van een andere klant bezig was. ‘Laat hem die verrukkelijke borsten eens zien. Je hebt ze nu wel lang genoeg voor de wereld verborgen gehouden.’ Ik schudde mijn hoofd en nam een slokje van mijn cola. Wat een belachelijk idee. Ik was best tevreden met een glaasje fris, maar zij moest zich zo nodig weer eens uitsloven in de hoop dat het ons een mixje zou opleveren. Daar ging ik niet aan meedoen, hoor. Straks werd ik nog betrapt met een glas alcohol, op nog geen halfuur rijden van het huis van mijn oom en tante. Mijn oom was hier dominee en als

hij erachter kwam dat ik gedronken had, zou ik niet de hele zomer bij hen mogen logeren.

‘Wat ben je ook een doos, Lana,’ klaagde Jewel met een misprijzende blik op mijn drankje.

Het kon mij eigenlijk niet zo veel schelen wat zij ervan vond. Ik wilde gewoon gezellig wat eten en daarna naar mijn oom en tante. Ik keek nu al uit naar het moment waarop ik Jewels auto weg zag rijden.

‘Ik snap jou niet, Lana. Je ziet er de laatste tijd zo goed uit, en nu je eindelijk besloten hebt om wat meer te pronken met wat je moeder... hoewel, misschien niet je moeder want die is niet echt aantrekkelijk... met wat moeder natuur jou heeft toebedeeld, doe je er niets mee! Helemaal niets! Ik snap er niks van. Je koopt allemaal nieuwe, sexy kleren en laat je haar mooi knippen en vervolgens flirt je niet eens. Het lijkt wel of je het allemaal voor jezelf hebt gedaan, en dat vind ik gewoon stom. De jongens kijken naar je, Lana. En jij doet net of je niets in de gaten hebt.’

Dit had ik allemaal al honderd keer gehoord. Ze vond het onuitstaanbaar dat ik me niet liet inpakken door de eerste de beste jongen die iets in me zag. Maar het waarom hield ik lekker voor mezelf. En dat soort informatie kon je maar beter helemaal niet met Jewel delen, dat was te link. Ze zou er alles aan doen om de boel te verstoren. Niet expres natuurlijk, maar toch. Deze meid had met haar grote mond al vaker mensen in de problemen gebracht.

‘Ik heb je toch al uitgelegd dat ik nu even geen zin heb in een vriendje. We hebben net ons eindexamen achter de rug. Ik wil gewoon genieten van deze zomer en van een paar weken zonder die gekke moeder van me. Een beetje relaxen voor ik ga studeren.’

Jewel zuchtte en beet met een gebogen hoofd op haar rietje. Ondertussen volgde ze die arme barman, die ons elk moment een tafeltje kon wijzen, met haar blik.

‘Je mag nog steeds bij mij komen logeren, hè. Je hoeft niet bij de dominee te slapen, in plaats daarvan mag je ook de hele zomer met mij feesten op het strand. Corey zou het ook te gek vinden als je kwam. Het appartement van haar stiefvader heeft drie slaapkamers en een waanzinnig uitzicht op zee.’

Ik moest er niet aan denken om een hele zomer lang opgescheept te zitten met een dronken Jewel. Ik had mijn plan al helemaal uitgestippeld en tot nu toe verliep alles gladjes. Maar toch vond ik de volgende stap best spannend. Het was erop of eronder.

Om te beginnen had ik mijn felrode haar een warme kopergloed laten geven en mooi in model laten knippen. Geen vlecht of paardenstaartje meer. De donkerder tint deed de blanke huid van mijn gezicht mooi uitkomen. Daarna had ik mijn klerenkast uitgemest. Ik had alles in grote zakken gedaan en afgegeven bij de kringloopwinkel. Mijn moeder was hier nogal van geschrokken, maar ze trok bij toen ze zag welke stijl ik tegenwoordig beter bij mezelf vond passen. In tegenstelling tot veel andere moeders zag de mijne haar dochter het liefst in zo kort mogelijke shorts en in strakke topjes waarin mijn cupje C mooi uitkwam.

Jewel had gezegd dat ze me kon leren om me mooi op te maken, maar ik had haar aanbod vriendelijk afgewimpeld. In plaats daarvan was ik naar de Clinique-balie bij Macy's gegaan om te vragen of ze het me wilden voordoen, en had vervolgens gekocht wat ze hadden gebruikt. Tot dan toe had ik me nooit beziggehouden met make-up, maar ik moest toegeven dat mijn ogen nu veel mooier uitkwamen. Na die opmaaksessie had ik mezelf uren in mijn kamer opgesloten, alleen maar om naar mijn spiegelbeeld te staren.

Het had wel wat moeite gekost om mijn moeder zover te krijgen dat ik de hele zomer bij mijn oom en tante mocht logeren.

Zonder mijn nichtje Ashton was het misschien niet eens gelukt. Onze moeders zijn zussen en zij had eerst haar moeder bewerkt, die vervolgens de mijne had overgehaald. En toen mijn moeder eindelijk begrepen had dat Ashton het echt leuk zou vinden als ik deze laatste zomer voor we gingen studeren bij haar kwam logeren, was ik zo opgetogen dat ik bijna vergat waar het me uiteindelijk om te doen was. Waarom ik zo veel aandacht aan mijn uiterlijk had besteed en had gesmeekt de hele zomer bij mijn nichtje te mogen logeren. Het klonk allemaal zo eenvoudig, maar als ik er iets langer over nadacht werd het juist heel ingewikkeld. Het valt niet mee om een jongen voor je te winnen, en al helemaal niet als hij al zo lang je het je kunt herinneren, verliefd is op je nichtje.